

Sapatin Vartija

Tammi-Maaliskuu 2018

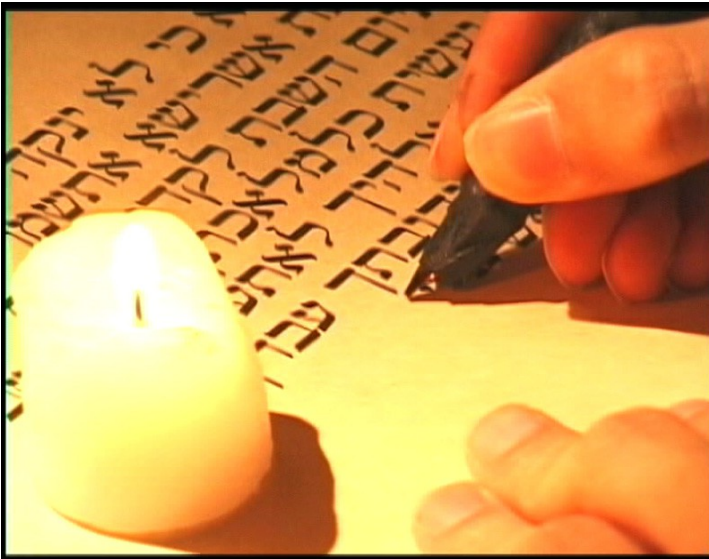

**Pysykää laissa ja todistuksessa
Jes. 8:20**

**Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien kansainvälinen
lähetyssseurakunta Uskonpuhdistusliike Suomen
Lähetysyhdistys r.y.
Mastotie 10, 37800 Toijala Puh. 03 5425100 eMail:
info@spaup.org www.spaup.org**

*Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi
ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo,
hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Joh. 3:16.*

*Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä.
Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat; sillä kaikki, mikä on
syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka
on maailman voittanut, meidän uskomme. 1. Joh. 5:3, 4.*

**Kansikuvat, etukansi: Pääkonferenssin juhlat
Takakansi: Nuorisouhlat Virossa**

Jumalan sinetti ja pedon merkki

Vain kaksi joukkoa

Silloin on vain kaksi joukkoa. Molempiin ryhmiin on painettu selvä leima, joko elävän Jumalan sinetti tai pedon merkki tai sen kuva. - RH 30.1.1900. {TKK 145.1}

Koko kristillinen maailma on mukana uskon ja epäuskon välisessä suuressa taistelussa. Kaikki valitsevat puolensa. Jotkut eivät näytä ryhtyvän taisteluun kummallakaan puolella. He eivät ehkä näytä ottavan kantaa totuutta vastaan, mutta he eivät astu rohkeasti esiin Kristuksen puolesta, koska pelkäävät menettävänsä omaisuutensa tai joutuvansa kärsimään häpeää. Kaikki sellaiset luetaan Kristuksen vihollisiksi. - RH 7.2.1893. {TKK 145.2}

Ajan lopun lähestyessä valon lasten ja pimeyden lasten välinen ero käy yhä selvemmäksi. He ovat entistä enemmän ristiriidassa toistensa kanssa. Tämä ero ilmaistaan Kristuksen sanoissa ”syntyä uudesti”. Uudestisyntynyt ihminen on luotu uudelleen Kristuksessa; hän on kuollut maailmalle ja elää Jumalalle. Nämä ovat ne muurit, jotka erottavat taivaalliset maallisista ja kuvailevat maailmanlasten ja Jumalan lasten välistä eroa. - Eriytynyt todistus Battle Creekin seurakunnalle (Ph 155) 3 (1882). {TKK 145.3}

Perheenjäsenet loittonevat toisistaan

Saman perheen jäsenet loittonevat toisistaan. Vanhurskaksiin pannaan merkki. ”Sinä päivänä, jonka minä määrään, he jälleen ovat minun oma kansani, sanoo Herra Sebaot. - Ja minä olen hyvä heitä kohtaan, niin kuin isä on hyvä pojalleen, joka tottelee häntä.” [Mal. 3:17.] Ne, jotka ovat olleet kuuliaisia Jumalan käskyille, astuvat valoon pyhien joukkoon. He menevät porteista sisälle kaupunkiin ja saavat syödä elämän puusta. {TKK 145.4}

”Toinen otetaan.” Hänen nimensä säilyy elämän kirjassa, kun taas ne, joiden kanssa hän eli, saavat merkin, joka erottaa heidät Jumalasta ikuisiksi ajoiksi. - TM 234, 235 (1895). {TKK 145.5}

Tuomio saadun valon mukaan

Monet, joilla ei ole ollut samoja etuoikeuksia kuin meillä, menevät taivaaseen ennen niitä, joilla on ollut suuri valo mutta jotka eivät ole vaeltaneet siinä. Monet ovat eläneet kaiken saamansa valon mukaan ja heidät tuomitaan sen mukaisesti. - Kirje 36, 1895. {TKK 146.1}

Kaikkien täytyy odottaa määräaika, kunnes varoitus on kuultu kaikkialla

maailmassa, kunnes riittävästi valoa ja todisteita on esitetty jokaiselle ihmiselle. Toiset saavat vähemmän valoa kuin toiset, mutta jokainen tuomitaan hänen saamansa valon mukaan. - Ms 77, 1899. {TKK 146.2}

Meille on annettu paljon valoa Jumalan laista. Tämä laki on luonteen mittapuu. Nyt ihmistä vaaditaan elämään sen mukaisesti, ja sen mukaan hänet tuomitaan viimeisenä suurena päivänä. Silloin ihmisiä kohdellaan heidän saamansa valon mukaan. - RH 1.1.1901. {TKK 146.3}

Ne, jotka ovat saaneet suuren valon, mutta eivät ole välittäneet siitä, ovat huonommassa asemassa kuin ne, joille ei ole annettu niin paljon etuoikeuksia. He korottavat itseään, mutta eivät Herraa. Ihmisille määrättävät rangaistukset ovat aina oikeassa suhteessa siihen häpeään, mitä he ovat tuottaneet Jumalalle. - 8MR 168 (1901). {TKK 146.4}

Jokainen saa riittävästi valoa voidakseen valita järkevästi. - GC 605 (1911) {TKK 146.5}

Tahalliselle sokeudelle ei ole puolustusta

Ketään ei tuomita siitä, että hän ei välittänyt valosta ja tiedosta, jota hänellä ei ollut ja jota hän ei voinut hankkia. Mutta monet kieltäytyvät noudattamasta Kristuksen lähettiläiden heille esittämää totuutta, koska he haluavat mukautua maailman normeihin, ja totuus, jonka he ovat ymmärtäneet, valo, joka on loistanut heidän sisimpäänsä, tuomitsee heidät tuomiolla. - 5BC 1145 (1884). {TKK 146.6}

Ne, joilla on mahdollisuus kuulla totuus, mutta eivät silti pyri kuulemaan ja ymmärtämään sitä, koska ajattelevat, etteivät ole tilivelvollisia jos eivät ole kuulleet, tuomitaan Jumalan edessä yhtä lailla syyllisiksi kuin jos he olisivat kuulleet totuuden ja hylänneet sen. Ei ole mitään puolustusta niille, jotka valitsevat elää pimeydessä, vaikka voisivat ymmärtää totuuden. Kärsimyksillään ja kuolemallaan Jeesus on sovittanut kaikki tietämättömyyden synnit, mutta tahalliselle sokeudelle ei ole sovittusta. {TKK 146.7}

Me emme ole tilivelvollisia valosta, jota emme ole ymmärtäneet vaan siitä, minkä olemme torjuneet ja hylänneet. Ihminen ei voi ymmärtää totuutta, jota hänelle ei ole esitetty, eikä häntä siksi voida tuomita valosta, jota hän ei ole saanut. - 5BC 1145 (1893). {TKK 146.8}

Käytännössä tapahtuvan hyvän tekemisen tärkeys

Tuomiopäivän päätökset riippuvat meidän käytännössä tapahtuneesta hyvän tekemisestämme. Kristus tunnustaa kaiken hyvän tekemisen kuin hänelle

itselleen tehdyksi. - TM 399 (1896).{TKK 147.1}

Kun kansat on koottu hänen eteensä, on vain kaksi joukkoa, ja ihmisten ikuinen kohtalo ratkaistaan sen perusteella, mitä he ovat tehneet tai jättäneet tekemättä hänelle köyhien ja kärsivien hahmossa. - -{TKK 147.2}

Pakanoiden joukossa on niitä, jotka palvelevat Jumalaa tietämättään, niitä, joille valoa ei koskaan tuoda ihmisten välityksellä, ja he eivät joudu kadotukseen. Vaikka he eivät tunne Jumalan kirjoitettua lakia, he ovat kuulleet hänen äänensä puhuvan luonnossa ja ovat tehneet, mitä laki vaatii. Heidän tekonsa todistavat, että Pyhä Henki on koskettanut heidän sydäntään, ja heidät tunnustetaan Jumalan lapsiksi. {TKK 147.3}

Miten nöyrät kansojen ja pakanoiden keskuudessa ilahtuvatkaan ja hämmästyvätkään kuullessaan Vapahtajan lausuvan: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle”! Miten iloinen rakastava Jumala onkaan, kun hänen seuraajansa nostavat yllättyneinä ja riemuissaan katseensa kuullessaan hänen hyväksyvät sanansa! - DA 637, 638 (1898).{TKK 147.4}

Vaikutin määrää tekojen laadun

Tuomiopäivänä jotkut vetoavat tähän tai tuohon hyvään tekoonsa ja vaativat niistä korvausta. He sanovat: ”Minä annoin nuorille miehille tarpeellisen pääoman yritystä varten. Annoin rahaa sairaaloiden perustamiseen. Huolehdin leskien tarpeista ja otin köyhät kotiini.” Niin, mutta vaikuttimenne olivat niin itsekkyyden saastuttamat, että tekonne eivät kelvanneet Herralle. Kaikissa toimissanne korostitte omaa erinomaisuuttanne. - Ms 53, 1906. {TKK 147.5}

Vaikutin ratkaisee tekojemme laadun ja leimaa ne joko häpeällisiksi tai moraalisesti arvokkaiksi. - DA 615 (1898).{TKK 147.6}

Mikä on Jumalan sinetti

Heti kun Jumalan kansa saa otsaansa sinetin - kyseessä ei ole mikään näkyvä sinetti tai merkki, vaan sitoutuminen totuuteen sekä älyllisesti että hengellisesti, niin ettei mikään voi heitä horjuttaa - heti kun Jumalan kansa on sinetöity ja valmis, alkaa seulonta. Tosiasiassa se on jo alkanut. -4BC 1161 (1902).{TKK 147.7}

Elävän Jumalan sinetti painetaan niihin, jotka viettävät tunnollisesti Herran sapattia. 1- 7BC 980 (1897).{TKK 148.1}

Niiden, jotka haluavat otsaansa Jumalan sinetin, täytyy viettää neljännen käskyn sapattia. - 7BC 970 (1899).{TKK 148.2}

Oikea sapatin vietto on merkki uskollisuudesta Jumalalle. - 7BC 981 (1899).

{TKK 148.3}

Kymmenestä käskystä ainoastaan neljäs käsky sisältää suuren lainantajan, taivaiden ja maan Luojan sinetin. - 6T 350 (1900). {TKK 148.4}

Herran muistomerkin, Eedenissä asetetun seitsemännen päivän sapatin, kunnioittaminen osoittaa, miten uskollisia olemme Jumalalle. - Kir je 94, 1900. {TKK 148.5}

Jokaiseen Jumalan kansan jäseneen painetaan merkki aivan yhtä varmasti kuin heprealaisten talojen ovenpieliin pantiin merkki varjelemaan kansaa yleiseltä tuholta. Jumala julistaa: ”Myös sapattini minä annoin heille, jotta se olisi merkinä liitostamme ja muistuttaisi heitä siitä, että minä, Herra, olen pyhittänyt heidät omaksi kansakseni” [Hes. 20:12] -7BC 969 (1900). {TKK 148.6}

Luonteessa Kristuksen piirteet

Elävän Jumalan sinetti painetaan ainoastaan niihin, joiden luonteessa näkyvät Kristuksen piirteet. - 7BC 970 (1895). {TKK 148.7}

Niiden, jotka saavat elävän Jumalan sinetin ja joita suojellaan ahdistuksen aikana, täytyy heijastaa Jeesuksen kuvaa täydellisesti. - EW 71 (1851) {TKK 148.8}

Jumalan sinettiä ei paineta epäpuhtaan miehen tai naisen otsaan. Sitä ei paineta kunnianhimoisen, maailmaa rakastavan miehen tai naisen otsaan. Sitä ei paineta sellaisten miesten tai naisten otsaan, jotka ovat valehtelijoita tai joilla on petollinen sydän. Kaikkien, jotka haluavat sinetin, täytyy olla Jumalan edessä tahrattomia taivaaseen pyrkijöitä. - 5T 216 (1882). {TKK 148.9}

Rakkaus ilmenee kuuliaisuutena, ja täydellinen rakkaus karkottaa pelon. Niillä, jotka rakastavat Jumalaa, on otsassaan Jumalan sinetti, ja he tekevät Jumalan tekoja. - SD 51 (1894). {TKK 149.1}

Ne, jotka voittavat maailman, lihan ja Paholaisen, saavat elävän Jumalan sinetin. - TM 445 (n. 1886). {TKK 149.2}

Ponnistelemme kaikin Jumalalta saaduin voimin saavuttaaksemme aikuisuutta vastaavan kypsyyden Kristuksessa? Pyrimmekö saamaan hänen täyteytensä, kurottaudummeko yhä korkeammalle saavuttaaksemme hänen luonteensa täydellisyyden? Kun Jumalan palvelijat saavuttavat tämän pisteen, heidän otsaansa painetaan sinetti. Kirjaa pitävä enkeli julistaa: ”Se on tehty.” He ovat täydellisiä hänessä, jonka omia he ovat luomisen ja lunastuksen perusteella. - 3SM 427 (1899). {TKK 149.3}

Nyt sinetöimisen aikana

Näin, että sapatti ei voinut tulla koetinkiveksi ennen kuin Jeesuksen välitystyö pyhässä oli päättynyt ja hän oli mennyt toisen verhon taakse. Siksi kristityt, jotka nukkuivat pois ennen kuin ovi kaikkeinpyhimpään avattiin keskiyön huudon päättyessä seitsemännessä kuussa vuonna 1844 ja jotka eivät olleet pitäneet oikeaa sapattia, lepäävät nyt toivossa, koska heillä ei ollut valoa sapatista eikä se ollut heille koetinkivi kuten se on ollut meille siitä saakka kun tuo ovi avattiin. Näin, että Saatana kiusasi joitakin Jumalan kansan jäseniä tässä asiassa. Koska niin monet hyvät kristityt ovat nukkuneet pois voittajina, vaikka eivät pitäneet oikeaa sapattia, he epäilevät, onko se koetinkivi meillekään. - -{TKK 149.4}

Nyt sinetöimisen aikana Saatana käyttää kaikkia keinoja pitääkseen Jumalan kansan jäsenten ajatukset poissa nykyisestä totuudesta ja saadakseen heidät epäröimään. - EW 42, 43 (1851).{TKK 149.5}

Näin, että hänet [rouva Hastings] oli sinetöity ja että hän nousisi ylös Jumalan äänen kuuluessa ja olisi 144 000 joukossa. Näin, ettei meidän tarvitse surra häntä, sillä hän lepäisi ahdistuksen ajan. - 2SM 263 (1850).{TKK 149.6}

Maan päällä elää miehiä, jotka ovat ohittaneet yhdeksänkymmenen vuoden iän. Heidän voimattomuutensa on korkean iän luonnollinen seuraus. Mutta he uskovat Jumalaan, ja Jumala rakastaa heitä. Heissä on Jumalan sinetti, ja he tulevat olemaan niiden joukossa, joista Herra on sanonut: ”Autuaita ne, jotka - kuolevat Herran omina.” - 7BC 982 (1899).{TKK 149.7}

Kunpa Jumalan sinetti painettaisiin meihin!

Pian jokainen Jumalan lapsi saa Jumalan sinetin. Voi, kunpa se painettaisiin meidän otsaamme! Kuka kestää ajatuksen, että hänet ohitettaisiin, kun enkeli lähtee painamaan sinettiä Jumalan palvelijoiden otsaan? -7BC 969, 970 (1889). {TKK 150.1}

Jos totuuteen uskovat eivät saa uskostaan rohkeutta näinä verrattain rauhallisina aikoina, miten he selviytyvät viimeisestä suuresta koetuksesta, kun julistetaan tuomio niille, jotka eivät kumarra pedon kuvaa ja ota otsaansa tai käteensä sen merkkiä? Tämä vakava aika ei ole kaukana. Sen sijaan, että kävisivät heikoiksi ja epäröiviksi, Jumalan kansan pitäisi kerätä voimia ja rohkeutta ahdistuksen aikaa varten. - 4T 251 (1876). {TKK 150.2}

Mikä on pedon merkki

Johannesta kehoitettiin katsomaan kansaa, joka poikkesi selvästi niistä jotka

kumartavat petoa tai sen kuvaa viettämällä viikon ensimmäistä päivää. Tuon päivän viettäminen on pedon merkki. - TM 133 (1898). {TKK 150.3}

Pedon merkki on paavillinen sapatiti. - Ev 234 (1899). {TKK 150.4}

Koetuksen tullessa käy selvästi ilmi, mikä pedon merkki on. Se on sunnuntain vietto. - 7BC 980 (1900). {TKK 150.5}

Jumalan merkki eli sinetti ilmenee seitsemännen päivän sapatiti, Jumalan luomistyön muistomerkin, viettotona. - Pedon merkki on sen vastakohta: viikon ensimmäisen päivän vietto. - 8T 117 (1904). {TKK 150.6}

”Se pakottaa kaikki, pienet ja suuret - ottamaan oikeaan käteensä tai otsaansa merkin” (Ilm. 13:16). Ihmisten ei pidä ainoastaan pidättyä työstä sunnuntaina, vaan heidän täytyy tunnustaa sunnuntai sapatiksi. - Erytinen sanoma Battle Creekin seurakunnalle (Ph 86) 6, 7 (1897). {TKK 150.7}

Milloin pedon merkki otetaan

Kukaan ei ole vielä ottanut pedon merkkiä. - Ev 234 (1899). {TKK 150.8}

Sunnuntainvietto ei ole vielä pedon merkki, eikä tule olemaankaan ennen kuin annetaan määräys, joka pakottaa ihmiset kumartamaan tätä väärää sapatiti. Tulee aika, jolloin tästä päivästä muodostuu koetinkivi, mutta se aika ei ole vielä tullut. - 7BC 977 (1899). {TKK 151.1}

uskollisuutensa koetinkiveksi. Ne, jotka saatuaan valoa Jumalan laista ovat edelleen tottelemattomia ja korottavat ihmisten lait Jumalan lain yläpuolelle edessämme olevassa suuressa kriisissä, ottavat pedon merkin. - Ev 235 (1900). {TKK 151.2}

Sapatiti tulee olemaan suuri uskollisuuden koetinkivi, sillä tämä on se totuuden kohta, josta erityisesti kiistellään. Kun viimeinen koetus kohtaa ihmisiä, silloin vedetään jakolinja niiden välille, jotka palvelevat Jumalaa ja niiden, jotka eivät häntä palvele. {TKK 151.3}

Samalla kun väärän sapatiti viettäminen valtion lain mukaisesti mutta neljännen käskyn vastaisesti kertoo alamaisuudesta Jumalaa vastustavalle vallalle, oikean sapatiti viettäminen Jumalan lain mukaisesti todistaa uskollisuudesta Luojalle. Kun yksi ryhmä ottaa pedon merkin alistumalla maallisen vallan alle, toinen ryhmä ottaa Jumalan sinetin valitsemalla kuuliaisuuden Jumalalle. - GC 605 (1911). {TKK 151.4}

Koetinkivi on sunnuntainvieron pakottaminen

Ketään ei tuomita ennen kuin he ovat saaneet valoa ja ymmärtäneet neljännen käskyn sitovuuden. Mutta kun annetaan asetus väärän sapatiti vietotsta ja kolmannen enkelin kova huuto varoittaa ihmisiä kumartamasta

petoa ja sen kuvaa, väärän ja oikean välille vedetään selvä raja. Silloin ne, jotka yhä jatkavat Jumalan käskyn rikkomista, ottavat pedon merkin. - Ev 234, 235 (1899). {TKK 151.5}

Mutta kun sunnuntainvietto tehdään lailla pakolliseksi ja maailma saa tiedon oikeasta sapatista, silloin jokainen, joka rikkoo Jumalan käskyn noudattaakseen määräystä, joka perustuu ainoastaan Rooman arvovaltaan, asettaa paavinvallan Jumalan yläpuolelle. Hän osoittaa kunnioitusta Roomalle ja vallalle, joka pakottaa noudattamaan Rooman asetusta. Hän kumartaa petoa ja sen kuvaa. {TKK 151.6}

Kun ihmiset hylkäävät instituution, jonka Jumala on julistanut arvovaltansa merkiksi, ja sen sijaan kunnioittavat sitä, minkä Rooma on valinnut ylivaltansa tunnusmerkiksi, he osoittavat siten uskollisuutta Roomalle eli ottavat ”pedon merkin”. Vasta sitten kun asia esitetään ihmisille näin selvästi ja heidät pakotetaan valitsemaan Jumalan käskyjen ja ihmisten käskyjen välillä, ne, jotka jatkavat Jumalan käskyn rikkomista ottavat ”pedon merkin”. - GC 449 (1911). {TKK 151.7}

E.G.White, ”TURVASSA KRIISIN KESKELLÄ”

"Näetkö mitään?"

Luojan yksi suurimmista lahjoista ihmisille on näkökyky. Se antaa meille mahdollisuuden katsella kaikkea, mitä ympärillämme on. Erityisesti kesäisin vihreät pellot, kauniit järvet ja metsät, kirkas aurinko ja sininen taivas antavat iloa silmille. On tosi ikävää, jos ihminen on menettänyt näkönsä. Silloin kaikki on pimeää hänen silmänsä edessä.

Jeesus avaa sokean silmät

”Ja he tulivat Beetsaidaan. Ja hänen tykönsä tuotiin sokea, ja he pyysivät, että hän koskisi häneen. Niin hän tarttui sokean käteen, talutti hänet kylän ulkopuolelle, sylki hänen silmiinsä ja pani kätensä hänen päälleen ja kysyi häneltä: ”Näetkö mitään?” Tämä katsahti ylös ja sanoi: ”Näen ihmiset, sillä minä erotan käveleviä, ne ovat puiden näköisiä.” Sitten hän taas pani kätensä hänen silmilleen; ja nyt mies näki tarkkaan ja oli parantunut ja näki kaikki aivan selvästi.” Mark. 8:22-25.

Jeesus käytti erilaisia menetelmiä sokeita parantaessaan. Tässä tapauksessa sokea ei saanut heti nähdä selvästi, Jeesuksen piti koskettaa hänen silmiänsä

vielä toisen kerran ja sitten hän parantui ”ja näki kaikki aivan selvästi”.

Hengellisessä mielessä on sama: ei riitä että Jeesus kerran on koskettanut meitä, pitää olla jatkuvassa yhteydessä Hänen kanssaan, että näkömme paranee. Joskus ihminen luulee että näkee kaikki selvästi, mutta itse asiassa hän näkee väärin.

”Ja Jeesus sanoi: ”Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi.” Ja muutamat fariseukset, jotka olivat siinä häntä lähellä, kuulivat tämän ja sanoivat hänelle: ”Olemmeko mekin sokeat?” Jeesus sanoi heille: ”Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: 'Me näemme'; sentähden teidän syntinne pysyy.” Joh. 9:39-41.

Suuressa ylpeydessään fariseukset luulivat, että ovat näkeviä, mutta tulivat sokeiksi, koska Valo tuli maailmaan ja he hylkäsivät sen.

Vapahtajamme selitti: ”Älkää heistä välittäkö: he ovat sokeita sokeain taluttajia; mutta jos sokea sokeaa taluttaa, niin he molemmat kuoppaan lankeavat.” Matt. 15:14.

Jumala meitä auttakoon, että nöyrällä mielellä antaudumme Hänen vaikutukseensa, että hengellinen näkömme paranisi.

Jumalan profeetan palvelijan kokemus

Tavallisilla silmillä katsojien palvelija näki vain suuren vaaran ja lähestyvän tuhon, mutta minkä rohkaisevan näyn hän sai, profeetan rukouksen jälkeen?

”Ja Elisa rukoili ja sanoi: ”Herra, avaa hänen silmänsä, että hän näkisi.” Ja Herra avasi palvelijan silmät, ja hän näki, ja katso: vuori oli täynnä tulisia hevosia ja tulisia vaunuja Elisan ympärillä.” 2. Kun. 6:17.

Meidän tulisikin rukoilla: ”Herra avaa hengelliset silmämme näkemään”, silloin näkisimme, että meillä on kaikkein parhain suoja, mitä ihmisellä voi olla, vaeltaessaan nöyrästi ja uskollisesti kaidalla tiellä. Kun näkömme paranee, voimme nähdä itsemme oikeassa valossa ja Herran avulla tulla parannetuiksi. Oikealla hengellisellä näkökyvyllä voimme nähdä selvästi kaikki vaarat tien varrella, joka vie taivaaseen ja siten opimme karttamaan niitä.

Joskus huolimattomuutemme vuoksi voimme kadottaa Jeesuksen näköpiiristämme, niin kuin Joosefille ja Marialle kävi, kun olivat Jerusalemissa paluumatkalla kotiin. Silloin heiltä meni kolme päivää Jeesuspojan etsimiseen. Samalla tavoin kävi opetuslapsille, kun piti valvoa ja rukoilla, heidän silmänsä painuivat uneen, niin he eivät olleet valmistautuneet

kohtamaan koetusta ja kun heidän rakas Opettajansa ristiinnaulittiin ja Hän antoi henkensä, he eivät nähneet mitään eteenpäin. Heidän piti käydä läpi raskas suru, koska eivät käsittäneet, että Hän on Jumalan Karitsa. Heidän uskonsilmiensä edessä oli sumu ja he eivät nähneet Vapahtajan haudan toiselle puolelle. Miten kohtalokasta on kohdata koetuksia valmistautumattomana!

Tuntematon matkaaja lähestyi kahta opetuslasta, jotka olivat matkalla Emmaukseen. Hän alkoi selittämään heille kirjoituksista kaikki paikat, jotka viittasivat Messiaaseen. He olivat ihmeissään, että tämä tuntematon Ihminen selittää Jumalan sanaa, aivan kuin Heidän Opettajansa. Heidän ilonsa oli sanomaton kun tämä Ystävä tuli heidän kotiinsa nostaen kätensä siunaamaan leipää "... heidän silmänsä aukenivat, ja he tunsivat hänet. Ja hän katosi heidän näkyvistään." Luuk. 24:31. Sitten suurella innolla ja ilolla he lähtivät heti takaisin Jerusalemiin viemään tätä ilonsanomaa muille opetuslapsille.

Minne katseemme on kääntynyt?

Eräs profeetta sokaistuneena maallisista aarteista ja kunniaista oli valmis uhraamaan taivaalliset aarteet ja pelastuksen palkan. On hämmästyttävää, että tällaista voi tapahtua jopa profeetan kanssa, joka profetoi jopa Jeesuksen syntymästä!

"Kun aasintamma näki Herran enkelin seisovan tiellä, paljastettu miekka kädesssä, niin se poikkesi tieltä ja meni peltoon. Mutta Bileam löi aasintammaa palauttaaksensa sen tielle. Sitten Herran enkeli asettui solaan viinitarhojen välille, jossa oli kiviaita kummallakin puolella. Kun aasintamma näki Herran enkelin, niin se painautui aitaan ja likisti Bileamin jalkaa aitaan vasten. Ja hän löi sitä vielä kerran. Silloin Herran enkeli taas meni edemmäs ja asettui ahtaaseen paikkaan, jossa ei ollut tilaa väistyä oikealle eikä vasemmalle. Kun aasintamma näki Herran enkelin, laskeutui se maahan Bileamin alla. Silloin Bileamin viha syytyi, ja hän löi aasintammaa sauvalla. Niin Herra avasi aasintamman suun, ja se sanoi Bileamille: "Mitä minä olen sinulle tehnyt, koska lyöt minua jo kolmannen kerran?" Bileam vastasi aasintammalle: "Sinä olet pitänyt minua pilkkanasi. Ollisipa minulla miekka kädessäni, niin nyt minä sinut tappaisin." Mutta aasintamma sanoi Bileamille: "Enkö minä ole sinun aasintammasi, jolla olet ratsastanut kaiken aikasi tähän päivään asti? Onko minun ollut tapana tehdä sinulle näin?" Hän vastasi: "Ei." Niin Herra avasi Bileamin silmät, niin että hän näki Herran enkelin seisovan tiellä, paljastettu miekka kädesssä. Silloin hän kumartui ja heittäytyi kasvoilleen. Niin Herran enkeli sanoi hänelle: "Minkätähden olet lyönyt

aasintammaasi jo kolme kertaa? Katso, minä olen tullut sinua estämään, sillä ajattelemattomasti sinä olet lähtenyt tälle matkalle vastoin minun tahtoani. 4. Moos. 22:23-32.

Tässä tapauksessa Jumala avasi Bileamin silmät näkemään, että hän oli väärällä tiellä ja hänen piti kääntyä takaisin. Mutta huolimatta siitä, että aasi puhui kuin ihminen ja näki taivaan enkelin miekka kädessään hänen edessään, silti hän jatkoi matkaa perikatoansa kohti.

Miten vaarallista on, jos katseemme ja mielemme ovat kiintyneet maallisiin asioihin ja aarteisiin, eikä taivaalliseen kultaiseen kaupunkiin, uuteen Jerusalemiin. Katsokaamme aina Jeesuksen päin ja taivaaseen, missä aarteemme on.

Tuli sokeaksi, että näkisi

Oli nuori, hyvin oppinut mies, joka luuli että hänellä oli selvä näkemys Mooseksen laista ja kirjoituksista. Häntä ärsytti se uusi lahkko, joka uskoi Jeesukseen ja tämä oppi levisi hyvin nopeasti kaikkialla. Hän oli hyvin innokas ja ahkera auttamaan pappeja tuottaen Jeesukseen uskovia Jerusalemin neuvoston eteen. Jälleen tätä tarkoitusta varten hän lähti matkalle Damaskoon, mutta miten kävi?

“...Saulus puuskui yhä uhkaa ja murhaa Herran opetuslapsia vastaan ja meni ylimmäisen papin luo ja pyysi häneltä kirjeitä Damaskon synagoogille, että keitä hän vain löytäisi sen tien vaeltajia, miehiä tai naisia, ne hän saisi tuoda sidottuina Jerusalemiin. Ja kun hän oli matkalla, tapahtui hänen lähestyessään Damaskoa, että yhtäkkiä valo taivaasta leimahti hänen ympärillensä; ja hän kaatui maahan ja kuuli äänen, joka sanoi hänelle: "Saul, Saul, miksi vainoat minua?" Hän sanoi: "Kuka olet, herra?" Hän vastasi: "Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Mutta nouse ja mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun pitää tekemän." Ja miehet, jotka matkustivat hänen kanssansa, seisivat mykistyneinä: he kuulivat kyllä äänen, mutta eivät ketään nähneet. Niin Saulus nousi maasta; mutta kun hän avasi silmänsä, ei hän nähnyt mitään, vaan he taluttivat häntä kädestä ja veivät hänet Damaskoon.“ Apt. 9:1-8.

“Saulus tajusi nyt, että vainotessaan Jeesuksen seuraajia hän oli itse asiassa tehnyt saatanan työtä. Hän tajusi, että hänen varmuutensa siitä, mikä oli oikein ja mikä oli hänen oma velvollisuutensa, oli pohjautunut suuressa määrin hänen ehdottomaan luottamukseensa pappeihin ja hallitusmiehiin. Hän oli uskonut heitä, kun he olivat sanoneet hänelle, että ylösnousemista koskevat

väitteet olivat opetuslasten taitavia sepitelmiä. Jeesuksen nyt ilmoitettua itsensä Saulus oli vakuuttunut opetuslasten väitteiden todenperäisyydestä.... Kolme päivää Saulus oli »näkemätönnä, ei syönyt eikä juonut». Nämä sieluntuskan päivät olivat hänelle kuin vuosia.... Hänen valistetulle ymmärrykselleen kaikki oli nyt selvää. Hän tiesi, että hänen aikaisempi ennakkoluuloisuutensa ja epäuskonsa oli sumentanut hänen hengellisen käsityskykynsä ja estänyt häntä näkemästä Jeesus Nasaretilaisessa profetioiden Messiasta.” ApT. 89, 91, 92.

Nyt ollessaan sokeana Saulus käänsi katseensa omaan sydämeensä, vasta nyt hän käsitti, että on ollut väärässä. Hänen piti tulla sokeaksi, että näkisi itsensä todellisuudessa. Nämä kolme päivää Saulus käytti itsensä tutkimiseen ja todelliseen kääntymykseen, niin hänestä tuli apostoli Paavali.

Myöhemmin ollessaan apostolin tehtävässä ja evankeliumintyötä suorittamassa, Pyhän Hengen innoittamana hän kirjoitti: ”sillä me vaellamme uskossa emmekä näkemisessä.” 2 Kor. 5:7.

Miten tärkeä on että Paavalin tavoin katseemme on käännetty oman sydämemme tutkimiseen, jotta Pyhän Hengen avulla näkisimme mitä meiltä puuttuu. Miten tärkeä on että vaellamme uskontiellä uskossa, eikä näkemisessä. Katsokaamme uskonsilmillä tietä eteenpäin ja ylöspäin, näin voimme nähdä matkamme päämäärän.

”Pian näin pyhien kärsivän suuria sielun tuskia. Maailman jumalattomat asukkaat näyttivät piirittävän heidät. Kaikki ulkonaiset tekijät olivat heitä vastaan. Muutamat alkoivat pelätä, että Jumala oli kuitenkin viime hetkessä jättänyt heidät jumalattomien surmattaviksi. Mutta jos heidän silmänsä olisivat voineet avautua, olisivat he huomanneet olevansa Jumalan enkelien piirittämiä. Sitten tuli jumalattomien kiihtynyt joukko ja sitten joukko pahoja enkeleitä yllyttämään jumalattomia tappamaan pyhät. Mutta ennen kuin he saattoivat lähestyä Jumalan kansaa, jumalattomien täytyi ensin tunkeutua tämän väkevän, pyhän enkelijoukon lävitse. Se oli mahdotonta. Jumalan enkelit pakottivat heidät perääntymään saaden myös heidän ympärillään tunkeilevat pahat enkelitkin vetäytymään pois.” L H. 321, 322.

Rakas veli, rakas sisar ja rakas ystävä Jeesus kysyy minulta ja sinulta: ”Näetkö mitään?” Näemmekö minne päin tämä maailma on menossa? Haluammeko kääntää katseemme pois maallisesta turhuudesta ja saastaisuudesta? Käsitämmekö, että armonaika pian loppuu? Haluammeko nähdä Opettajamme ihanuudessaan? Haluammeko nähdä pian tulevan Vapahtajamme suurella kirkkaudella ja voimalla? Silloin ottakaamme hänen

neuvonsa vastaan: ”Minä neuvon sinua ostamaan minulta ... silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit.” Ilm. 3:18.

Saakoon Herra meitä siunata, että kerran kaikki olisimme taivaan kodissa ja nähdä Jumalamme ja Vapahtajamme kasvoista kasvoihin. Aamen.

Teidän veljenne Vladimir-veli

Seitsemän sinettiä

Ilmestyskirja - ihmeellinen pyhän Raamatun viimeinen kirja - sisältää monia historiallisia tietoja koskien Jumalan seurakunnan kehitystä. Siinä on paljon vertauskuvia, useimmat lainattu Vanhasta testamentista. Se sisältää paljon vertauskuullisia numeroita, kuten 3, 4, 7 ja 12. Keskittyen numeroon 7, siellä on neljä huomattavaa ennustusta Johanneksen näkyjen sarjassa: Seitsemän seurakuntaa, seitsemän sinettiä, seitsemän pasunaa ja seitsemän vitsausta. Jokaisella on osansa Jumalan pelastussuunnitelman säteilevässä valossa. Tapahtumat, joita kuvataan kolmessa ensimmäisessä näkysarjassa, kulkevat rinnakkain samoina aikakausina. Seitsemän vitsausta, viimeinen näistä näyistä, on erillinen ja täyttyy tulevaisuudessa, juuri vähän ennen Jeesuksen tuloa.

Kun katsomme tarkemmin näitä profeetallisia sarjoja, huomaamme että seitsemän seurakuntaa esittää kristillistä seurakuntaa sen heprealaisesta alusta Kristuksen syntymässä aina ajan loppuun. Eri seurakunnat kuvaavat Jumalan kansan kehitystä historian näyttämöllä. Ne tekevät meille mahdolliseksi tunnistaa, missä Jumalan kansa oli tiettyinä aikoina ja mikä oli heidän hengellinen tilansa.

Seuraava profeetallinen sarja, seitsemän sinettiä, jota me tässä artikkelissa käsittelemme, kuvailee uskonnollisia tapahtumia, jotka liittyvät ensimmäisen sarjan seitsemään seurakuntaan. Tapahtumia ei kuvata siten kuin Jumala ne näkee, vaan kuten ulkopuolinen näkisi ne.

Seitsemän pasunaa kuvailevat yleisiä poliittisia ja sotilaallisia tapahtumia, jotka esiintyvät samoina aikakausina kuin seitsemän seurakuntaa ja seitsemän sinettiä. Siten voidaan ilmeinen rinnakkain esiintyminen nähdä näiden kolmen näkyryhmän välillä.

Nyt kun olemme määritelleet näiden tärkeiden näkyjen aseman ja yhteyden, keskitymme toiseen ryhmään - seitsemään sinettiin. Kaikkein ensimmäiseksi päätelkäämme, mitä sinetillä tarkoitetaan. Muinaisina

aikoina sinetti oli todiste, määrätty merkki, tehtynä vahasta, savesta tai muusta pehmeästä aineesta; siinä nähtiin arvovalta, vakuutus, aitous, toteutus, loukkaamattomuus ja muuta sen kaltaista. Siten kirjakäärö, joka sisältää monta tärkeää tapahtumaa, on mukana suuressa taistelussa valon ja pimeyden välillä halki aikakausien, se on täydellisesti sinetöity seitsemällä sinetillä (Ilm. 5:1). Se, että Kristus Karitsana, kuten Johannes näki, pystyi avaamaan tämän kirjakäärön sinetit, todistaa että Hän on voittaja tässä suuressa taistelussa (Ilm. 5:2-5).

Ilmestyskirjan 5:1 antaa vaikutelman, kuin Johanneksen näkemä kirjakäärö olisi kirjoitettu sekä sisä- että ulkopuolelta. Sehän ei ole johdonmukaista, koska sisällys pidettiin salaisena, joka sinetöitiin sineteillä. Teksti tulee selvemmäksi, kun muutamme pilkun paikkaa (jonka kielenkääntäjät ovat lisänneet, koska alkuperäisen Raamatun kielessä ei ollut välimerkkejä). Pannen pilkun "sisältä" sanan jälkeen, jae luettaisiin: .. Kirja oli kirjoitettu sisältä, ja päältä sinetöity seitsemällä sinetillä." (Englanninkielisessä Raamatussa.)

Johanneksen näyssä Jumalan Karitsa oli Jumalan Poika, joka yksin oli arvollinen avaamaan tämän kirjan sinetit, ja siten ilmaisemaan, mitä kirjakääröön oli kirjoitettu. Tutkikaamme Ilmestyskirjan 6. lukua:

Ensimmäinen sinetti - vuosina 31-100

Ensimmäiset neljä sinettiä kuvaavat neljää eriväristä hevosta. Ensimmäinen hevonen on valkoinen. Hevosella ratsastaja kantaa jouta ja saa kruunun sekä lähtee voittamaan. Valkoinen on puhtauden vertauskuva, ja voitokas valkoisella hevosella ratsastava esittää sopivasti kristillisen kirkon ensimmäistä vuosisataa, jona aikana puhdas evankeliumi helluntain voimalla levisi kaikkialle tunnettuun maailmaan. Tämä aikakausi oli noin vuosina 31-100 jKr.

Toinen sinetti - vuosina 100-323

Ensimmäisen kristinuskon kunniakkuus ja toivottavuus ei profeetallisen näyn mukaan kestäisi kauaa. Toinen aikakausi esitetään punaisena hevosena, jolla ratsasti henkilö, jolla oli valta ottaa pois rauha maasta ja joka aiheutti paljon surmaamista ja verenvuodatusta hänelle annetulla suurella miekalla. Sotaa ja verenvuodatusta seurakuntaa vastaan kuvataan punaisella hevosella. Punainen on veren väri, joka hyvin kuvaa seurakunnan tilaa Rooman keisarien vainojen aikana. Voimme nähdä samankaltaisuuden tämän aikakauden ja toisen seurakunnan, Smyrnan,

välillä, vuosina 100-323.

Punaisen värin voidaan myös ajatella kuvaavan puhtaan uskon turmeltumista; se oli aiemmin valkoinen ja puhdas, mutta nyt punainen ja turmeltunut. Harhaopit ja väärät opinkappaleet tulivat seurakuntaan miekan, painostuksen, ja vapauden menettämisen uhalla.

Kolmas sinetti - vuosina 323-538

Kolmannen sinetin avautuessa näyttää seurakunnan ja tapahtumien historia sen ympärillä tehneen täyden ympyrän. Valkoisen sijasta meille esitetään nyt musta hevonen, suuri vastakohta kristillisen seurakunnan alulle. Se osoittaa suuren turmeluksen ja hengellisen pimeyden aikakautta. Vertaamme tätä kolmatta aikakautta jälleen kolmanteen seurakuntaan, Pergamoon, vv. 323-538. Tällä aikakaudella elämän leipä tuli kasvavassa määrin harvinaiseksi; valo tuli aina himmeämmäksi, tuloksena oli nälkä ja pimeys. Syy tähän tilanteeseen oli kirkon ja valtion yhtyminen, kun Konstantinus, Rooman keisari, nimellisesti hyväksyi kristillisen uskon, tasoittaen siten tietä kansanomaiselle kristinuskolle. Ihmisiä liittyi joukoittain seurakuntaan, ei vakaumuksen johdosta, vaan koska tuli muotiasiaksi olla kristitty.

Katsokaamme nyt tällä mustalla hevosella ratsastavaa. "Sen selässä istuvalla oli kädessään vaaka." Seuraava jae kertoo, että hän punnitsee - vehniä ja ohria - samalla kun sanottiin, ettei pidä turmella öljyä ja viiniä. Mitä nämä vertauskuvat tarkoittavat? Olemme jo todenneet, että elämän leipä, Raamatun totuus, oli harvinaista; siitä johtuu välitön nälkä ja hengellinen nälänhätä. Kun vähän ruokaa on syötävänä, niin johdonmukaisesti sitä seuraa jakelujärjestelmä, siitä syystä vaaka eli puntari. Seurakunta oli niin köyhä hengellisesti, että hengellistä ruokaa - jota kuvaavat vehnä ja ohra, perusruoka-aineet annosteltiin, niitä täytyi punnita. Miksi ääni sanoo: - "Koiniks-mitta nisuja yhden denarin?" Kreikankielessä sana denarios on noin 50 penniä meidän rahassamme. Denari esitti työntekijän päiväpalkkaa (Katso Kristuksen vertausta Matt. 20: 1-6). Yksi koiniks-mitta oli niukasti riittävä viljamäärä työskentelevälle miehelle päivässä. Ohra oli halvempaa kuin vehnä, se oli tavallisen kansan ruokaa. Öljy ja viini, joihin ratsastaja ei saanut koskea, olivat hyvin yleisiä nesteitä muinaisessa maailmassa. Ne kuvaavat uskon ja rakkauden kauneutta, joita kovin täytyi suojella suuren aineellisuuden aikana. Ääni, joka sanoo ratsastajalle, ettei koske öljyyn ja viiniin, tulee

niiden neljän olennon keskeltä, jotka ympäröivät Jumalan valtaistuinta, ja sen tähden siinä puhuu taivaallinen ääni. Kristuksen totuus ei ollut täysin kadonnut tälläkään suuren pimeyden aikakaudella; Herra huolehti uskollisesta jäännöksestä silloinkin. Pyhän Hengen öljy vuoti esteettömästi Hänen lapsilleen, ja opinkappaleen viini säilytettiin koskemattomana.

Neljäs sinetti - 538-1517

Aivan kuin kolmannen aikakauden nälkä ei olisi kyllin raskas, niin neljäs hevonen on hallava väriltään; sen selässä istui kuolema ja Tuonela seurasi hänen mukanaan. Hänelle annettiin valta tappaa miekalla ja nälällä ja rutolla ja maan petojen kautta. Hevosen hallava väri muistuttaa meitä kuoleman kalvakuudesta, kuolleen ruumiin luonnottomasta värisävystä. Tämä aikakausi käsittää ajan, jolloin kuolema näytteli suurta, kauheaa osaa - keskiaikaa, roomalais-katolisen kirkon sortoa uskosta luopuneella voimalla. Paavinvallan käyttämiä eri menetelmiä pelotellakseen ihmisiä luetellaan tässä sinetissä: miekka, nälkä, rutto ja myös villipedot. Luonnollisesti me tiedämme historiallisista muistiinpanoista, että kaikki nämä keinot oli tarkoitettu tukahduttamaan se valo, joka tuli taivaasta uskollisten välityksellä. 50.000.000 marttyyria surmattiin uskonsa tähden näinä pimeinä vuosisatoina. Tämän neljännen sinetin aika poikkesi vähän seurakuntien ja sinettien välisestä yhtäläisyydestä. Neljäs seurakunta luettiin kestävän v. 538-1798 yhteensä 1260 vuotta paavin ylivaltaa; mutta neljännen sinetin on laskettu ulottuvan vuodesta 538 vuoteen 1517, jolloin paavin valta alkoi horjua Martti Lutherin uskonpuhdistuksen kautta.

Viides sinetti - 1517-1755

Koska neljä ensimmäistä sinettiä tarkoittivat johdonmukaisesti aikakausia, niin täytyy meidän pitää viidettäkin sinettiä määrätyn ajan jaksona. Kuvaus sinetistä esittää marttyyrien sieluja, joita niin raa'asti surmattiin paavillisen sorron aikana, huutamassa kosta ja oikeutta. Marttyyrien hyvä nimi, jotka olivat kuolleet rikollisina, palautettiin nyt ihmisten mieliin. Uskonpuhdistuksen toimiessa heidän tunnustettiin olleen uskollisia ja todellisia kristittyjä.

Näitä jakeita käytetään usein todistamaan, että elämä jatkuu kuoleman jälkeen. "Nämä ovat tietoisia ihmisten sieluja, jotka tapettiin heidän uskonsa tähden, ja nämä sielut huutavat kosta, ja siten on tietoinen elämä olemassa kuoleman jälkeen." Selvittäessämme muutamia näyn kohtia,

ymmärrämme mitä siinä todella tarkoitetaan.

Ensimmäinen kysymys on: "Mikä on tässä mainittu alttari?" Se ei voi olla taivaassa oleva alttari, koska tässä ilmeisesti puhutaan uhrialttarista, joka sijaitsi maallisen pyhäkön pihassa; tätä alttaria ei ole taivaassa (katso Ilm. 11:2). Siten alttari on täällä maan päällä eikä taivaassa.

Seuraava kysymys koskee sieluja. Tämä näky ei ole todiste kuolleiden ihmisten aineettomasta hengistä. Sellainen katsanto on ristiriitainen Raamatun kanssa, joka opettaa, että kun ihminen kuolee, hänen ruumiinsa menee hautaan, ja hänen henkensä palaa takaisin Jumalan tykö, joka on sen antanut, kunnes tulee ylösnousemuspäivä, jolloin ruumis ja sielu (elämän henkäys) jälleen yhdistyy eläväksi sieluksi (katso 1 Moos. 2:7). Se oletamus, että tässä kuvatut hyvät kristityt pantaisiin alttarin alle, välittämättä lainkaan siitä, miten suuri sen pitäisi olla, osoittaisi kauheata tilaa, sitä paitsi se olisi ristiriitaista, koska oletetaan että hyvät kristityt ovat taivaassa eivätkä maan päällä. Kuinka lunastetut voisivat hautoa mielessään sellaisia koston tunteita, ollessaan onnellisessa tilassa taivaassa?

Tämä tuo meidät seuraavaan kysymykseen: Mitä tämä koston huuto tarkoittaa? Se esittää ilmeisesti puhetapaa. Meille ei näytetä kirjaimellista alttaria kirjaimellisine sieluineen sen alla, se ei myöskään ole kirjaimellista avunhuutoa. 1 Moos. 4:9. 10:ssa käytetään samanlaista vertausta, kun Herra sanoi Kainille: "Veljesi veri huutaa minulle maasta." Itsestään selvästi veri ei voi huutaa, mutta pahat teot vaativat oikeuden suorittamista. Toinen esimerkki on Jaak. 5:4, missä työmiesten palkka, joka on pidätetty, huutaa ja saapuu Herran korviin.

Viides sinetti kuvailee aikakautta vuodesta 1517 vuoteen 1755, jolloin protestanttinen uskonpuhdistus saavutti jalansijaa, ja siten niiden marttyyrien, joiden oli luultu olevan rikollisia, nyt avoimesti osoitettiin olleen uskollisia ja jaloja ihmisiä, joita he todella olivat. Heille annettiin valkoiset vaipat (Ilm. 6:11), että heidän luonteensa häpäisy oli nyt siirretty heistä pois.

Huolellinen lukija huomaa nyt, että sielut ovat tapahtumia, joita tapahtui Jumalan seurakunnalle, ei Jumalan silmin katsottuna, vaan miten ulkopuolinen, joka katselee seurakuntaa, näkee heidät. Siten he ovat maailman silmissä palautettu arvoonsa. Heidän kostonhuutoonsa ei vastattu heti, vaan he saivat levätä vähän kauemmin, kunnes heidän toverinsa ovat täyttäneet kokemuksensa. Heidän vainonsa aikaa

lyhennettiin (Matt. 24:21, 22). Tapahtumat Ranskan vallankumouksessa myötävaikuttivat paavinvallan supistamiseen, ja kuolettava haava (Ilm. 13:3) oli isketty Roomaan.

Kuudes sinetti - 1755-Jeesuksen tulo

Päätimme viidennen sinetin v. 1755, koska ensimmäinen tapahtuma, joka mainitaan kuudennessa sinetissä, esiintyi sinä vuonna. Luonnonilmiöt kiinnittivät ihmisten huomion puoleensa. Ensimmäinen oli suuri maanjäristys. Kaikki tiedämme, että maa tuskin on enää hiljaa; se vapisee jatkuvasti. Toiset sanovat aina olleen niin, ja että me olemme sen vain huomanneet nyt, koska tieteelliset menetelmät ovat kehittyneet niin, että voidaan paremmin mitata seismografisia tärinöitä. Miten tahansa se onkin, niin me (ja tiede) huomaamme Lissabonin maanjäristyksen, joka tapahtui sunnuntai-aamuna 1. marraskuuta 1755, kun suuren maanjäristyksen kuvattiin avaavan kuudennen sinetin.

Se osuu sopivasti siihen ajan kuvaukseen, josta Kristus itse mainitsi, kuten muutkin profeettallisen sanan kuvaukset seurasivat toisiaan tapahtumien oikeassa järjestyksessä. Tämä maanjäristys ulottui 10 miljoonan neliökilometrin alueelle ja kosketti Eurooppaa, Afrikkaa ja Amerikkaa. Noin 90.000 ihmistä menetti henkensä Lissabonissa.

"Aurinko meni mustaksi niinkuin karvainen säkkipuku, ja kuu muuttui kokonaan kuin vereksi" oli seuraava ilmiö sinetin listalla. Toukokuun 19. pnä 1780 ilmaantui hyvin tunnettu, selittämätön pimeä päivä. Keskipäivällä luonnon pimeys peitti suurimman osan USA:n itärannikko; kanat menivät yöpuulle; linnut lakkasivat laulamasta; pelko valtasi ihmiset; kynttilät sytytettiin ja sanomalehteä tuskin pystyttiin lukemaan keskipäivällä. Seuraavana yönä täysikuu nousi verenpunaisena, täyttäen tarkalleen ennustetun merkin. Tämä ilmiö, jota ei voida selittää, on vielä kuvattu tähtitieteellisissä vuosikirjoissa arvoitukseksi. Pimeä päivä ei ollut auringonpimennys, koska oli täysi kuu, mikä tekee auringonpimennyksen mahdottomaksi.

Sitä seurasi tähtien putoaminen taivaalta aivan kuin raa'at viikunat lentelevät viikunapuusta kovassa myrskyssä. Kaikki tähdet näyttivät lentävän yhdestä taivaan kohdasta joka suuntaan. Ne eivät lentäneet sinne tänne taivaalla, niin kuin usein näemme tähtien putoavan. Tämä tapahtui

13. marraskuuta 1833, ja se nähtiin koko Yhdysvalloissa, kuten myös Kanadassa ja Meksikossa. Tämän meteorisateen suuruus, joka kesti noin 9 tuntia, on vertaansa vailla historiassa.

Tässä sinetissä mainitut merkit tuovat siten meidät nykyiseen aikaan, ja me toteamme niiden jo tapahtuneen. Kuitenkin Ilm. 16:14 ennustaa ilmiöstä, joka on vasta tulevaisuudessa. Taivas väistyy kokoon, niin kuin kirjakäärö. Siitä me päättelemme elävämme tänään Ilmestyskirjan kuudennen luvun 13. ja 14. jakeitten välissä. Se on pelottava tosiasia, jonka pitäisi saada meidät ajattelemaan. Kun tämä taivaankannen kääriytyminen tapahtuu, sitä seuraa valtava maanjäristys, saaret siirtyvät sijoiltaan ja vuoret katoavat. Voit verrata tätä kauheata tapahtumaa Hebr. 12:26, 27 jakeisiin, joissa meille kerrotaan, että Herra ei järkytä vain maata, niin kuin Hän on aikaisemmin tehnyt, vaan järkyttää sekä maata että taivasta.

Sama ilmiösarja mainitaan Joelin 3:15, 16. Seuraamalla merkkejä auringossa, kuussa ja tähdissä, Joel lisää: "Herra ärjyy Siionista ja antaa äänensä kuulua Jerusalemista; ja taivaat ja maa järkkyvät." Siten se on Herran ääni, joka aiheuttaa tämän suuren äkillisen tärähdyksen maassa ja taivaassa. On aivan ymmärrettävää sitten, että kaikki ihmisluokat alkavat rukoilla vuoria ja kallioita lankeamaan ja kätkemään heidät Herran kauhealta tulolta.

Tässä maailmassa on paljon ylpeitä, itsetyytyväisiä ihmisiä; he eivät tunne tarvetta rukoilla elävää Jumalaa. He kieltävät Hänen olemassaolonsa ja luulevat voivansa kulkea hyvin ilman Häntä. Maan kuninkaat, maailman suurmiehet ja rikkaat, joilla näyttää olevan kaikkea käsissään, jotka voivat ostaa ja myydä kuten haluavat, joutuvat silloin samalle tasolle kuin rodun, talouden ja kulttuurin orjat. Kaikki luokkaerot katoavat sinä suurena ja kauheana päivänä, kun Kristus ilmestyy taivaan pilvissä. Niiden, jotka eivät ole valmistautuneet Hänen tulolleen, on mahdotonta seistä Hänen kirkkaitten kasvojensa edessä. He huutavat hysteerisesti mieletöntä rukoustaan elottomille kallioille, jotta nämä suojelisivat heitä. Johanneksen kuullaan esittävän tässä vaikuttavassa näyssä kysymyksen, joka on myös meille mitä tärkein tänään: "Kuka voi kestää?"

Me elämme tämän näyn kuudennessa sinetissä. Osia tästä sinetistä on jo

täyttynyt, ja nyt me odotamme vain viimeisiä tapahtumia, jotka tapahtuvat Jeesuksen tullessa. Tämä on nykyistä totuutta, josta haluamme ottaa vaarin tänään.

Seitsemäs sinetti (Ilm. 8:1)

Kuten olemme nähneet, edellinen sinetti vie meidät tämän maailmanhistorian loppuun. Maailma tuhoutuu lopullisesti; ja vain yksi tapahtuma voi saada aikaan tällaisen mullistuksen - Kristuksen henkilökohtainen ilmestyminen. Kristuksen toinen tuleminen ilmaistaan viimeisessä sinetissä, arvoituksellisella lauseella - "Taivaassa tuli hiljaisuus jota kesti noin puoli hetkeä." Mitä tällä tarkoitetaan? Kun Jeesus jättää taivaan, missä Hän on päättänyt välittäjätyönsä kansansa hyväksi, meille kerrotaan, ettei Hän tule yksinään, ei hiljaa eikä salaisesti. Tässä ei ole mitään vihjettä salaisesta poisviemisestä, joka yhtäkkiä ja odottamatta tapahtuisi uskoville. Hiljaisuuden sanotaan olevan taivaassa.

Taivas ei ole normaalisti hiljainen paikka. Kuvauksessa Lusiferista, joka oli johtava enkeli ja taivaan kuorojen johtaja, enkelien laulussa Kristuksen syntymisen yhteydessä, ja monissa muissa lausunnoissa me näemme, että taivas on loistava paikka, jossa jatkuvasti kuullaan ylistystä ja taivaallista musiikkia Jumalan kunniaksi. Kuinka sitten voidaan sanoa, että siellä on määrätyn ajan pituinen hiljaisuus? Löydämme avaimen Kristuksen omista sanoista koskien Hänen toista tulemistaan: "Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit Hänen kanssaan, silloin Hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle." Matt. 25:31. Hän tulee KAIKKIEN pyhien enkelien kanssa; ketään ei jätetä jäljelle. Kaikki haluavat olla osallisena tässä voitokkaassa juhlakulkueessa noutamassa Kristuksen seuraajat kotiin. Näin ollen me ymmärrämme, miten taivaassa on hiljaisuus sinä aikana.

Tarkoin määritelty puolen hetken eli puolen tunnin aika, joka mainitaan tässä viimeisessä sinetissä, voidaan ymmärtää profeetallisen ajanlaskun mukaan, joka mainitaan kaikissa Raamatun profeetallisissa ajoissa: yksi päivä ennustuksissa on sama kuin yksi vuosi todellisessa ajassa (katso 4 Moos. 14:34; Hes. 4:6). Tätä mittakaavaa käytettäessä puoli tuntia on sama kuin seitsemän päivää.

Johtopäätös

Armossaan Jumala on ilmoittanut Raamattua tutkiville seitsemässä sinetissä näkymät tapahtumista, päättyen maailmankaikkeuden

suurimpaan hetkeen — Jumalan Pojan tulemiseen kirkkaudessa. Seitsemän sinettiä valaisevat olosuhteita, jotka ympäröivät Jumalan seurakuntaa sen alusta aina viimeisiin päiviin saakka. Me uskomme tämän ennustuksen ja muiden samankaltaisten profetioiden mukaan, että elämme aivan ajan lopussa. Nyt meidän on kiirehdittävä sydämemme, mielemme, kotimme, perheittemme ja seurakuntiemme valmistautumista, voidaksemme seisoa sinä päivänä. Jumala auttakoon armossaan, että sinäkin olisit valmis! Aamen.

M.P. Ringelberg

Sydän - luonnon ihme

Sydän, kehomme keskipiste ja sen kaikkien toimintojen käyttövoiman lähde, on suuri ihme. Vaikka se on suhteellisen pieni elin - suunnilleen omistajansa kokoon puristetun nyrkin kokoinen - näyttelee se suunnattoman tärkeätä osaa kehon taloudessa, sillä sen tehtävänä on herkeämättä kuljettaa kehossa punaista elämän virtaa, verta, jota ilman elämä ei olisi mahdollinen. Sen mekanismi on sangen yksinkertainen: yksi ainoa neljään osaan jakautunut pussi, jonka seinät muodostuvat voimakkaista lihaksista, supistuu ja laajenee säännöllisessä tahdissa, niin että jokaisella supistuksella veri kammioista puristuu tai paremminkin sinkoutuu valtimosuoniin, ja jokaisen laajentumisliikkeen aikana veri uudelleen palaa verisuonista. Tämä supistuminen ja laajentuminen tapahtuu noin 70-80 kertaa minuutissa, pikkulapsilla jopa 140 kertaa, ja sellaisella voimalla, että niin pian kuin suuri valtimo vioittuu vaikkapa kaikkein kaukaisimmassa kehon osassa, kuten kädessä tai jalassa, suihkuua veri suonesta korkeana kaarena.

Ja tästä, hyvä lukija, voit hyvin kuvitella, miten valtavaan työsaavutukseen tämä pieni ulospäin näkymätön sydänlihas kykenee.

Viisi litraa verta virtaa kautta koko kehon jakautuen miljooniin haarautumiin. Kuka laskee kaikki ne leegiot hauraita, osaksi äärettömän ohuita verisuonia, jotka, usein hienoina kuin hämähäkin verkon rihmat, kiertävät kautta koko kehon haarautuen siellä täällä kuin tiheäksi, sekaantuneeksi keräksi tai verkoksi, joka haarautuu uudelleen ja lopulta yhdistyy suurempaan putkeen, joka taas etsii tiensä takaisin sydämeen? Ei ole ainoatakaan rauhassolua, ei niin pientä hiuksenjuurta, ei niin ohutta kalvoa, johon tuollaiset verisuonet eivät olisi kutoutuneet ja

jonka lävitse ne eivät olisi hakeneet tietään. Mutta valtimot ja suuret laskimot ovat sormenpaksuisia, vahvoja putkia, joitten lujutta ja voimaa maallikonkin täytyy ihmetellä ensi kertaa niihin tutustuessaan. Ja kaikkien näitten suurten ja pienten kanavien kautta, näitten valtavan monilukuisten verisuonten kautta pitää pienen sydänlihaksen pumpata veri virtaamaan lakkaamatta. Kuinka ihmettelisimmekään, jos esimerkiksi kaikki Sveitsin rautatiet - mukaan luettuina raitiotiet ja vuoristoradat - saisivat käyttövoimansa yhdestä ainoasta, lakkaamatta käyvästä koneesta, joka sijaitsisi pääkaupungissa. Eikö tämän silloin pitäisi olla ennen kuulumattoman voimakas ja vahva moottori? Ja kuitenkin kaikki tämän maan kiskoraiteet eivät lukumäärältään ole edes yhtä sadasosaa verrattuna niihin kulkuväyliin ja teihin, jotka joka suuntaan risteilevät ihmiskehossa ja joita pitkin punaisten ja valkoisten verisolujen pikku vaunut lakkaamatta kiertävät, saaden käyttövoimansa yhdestä ainoasta, uskomattoman tuotantokykyisestä keskuksesta - sydäimestä. Sydämen täytyy yksinään selviytyä tästä valtavasta työmäärästä. Sillä ei ole käytettävissään minkäänlaista varamoottoria liikarasiituksen sattuessa. Ja jos ihminen ehkä kuolemanhädän ajamana tai kenties kunnianhimosta, saavuttaakseen voittajana päämaalin, kiittää liikavauhdilla eteenpäin, niin silloin sydämen työmäärä kaksin - kolmin kertaistuu eikä se kuitenkaan saa mistään vierasta apu-voimaa, vaikka veri pakotetaan syöksymään kiihtyvällä vauhdilla eteenpäin törmäävässä kehossa. Ja sydämen on pakko yksinään hoitaa kaikki tämä, sillä missään kaukaisimmassakaan kehon osassa, ei edes jaloissa ole olemassa tämän voimalaitoksen haaraosastoa, joka uudella sysäyksellä lähettäisi sinne saapuneen veren takaisin ylöspäin sydäntä kohti. Ei, sydämen on pakko yksinään hallita koko tätä laajaa kiertokulkua; sen täytyy kyetä pumppuamaan niin voimakkaasti, että veri painuu kehon äärimmäisiinkin osiin aina varpaita ja sormenpäitä myöten, ja taas palata sieltä nopeata vauhtia takaisin lähtökohtaan. Ja kyse ei ole ainoastaan muutamien kymmenien verisolujen kuljettamisesta, vaan miljoonien.

Jos kuvittelemme sydämen moottoriksi, jolla on suunnattoman suuri suorituskyky ja teho, niin ihmettelymme kasvaa yhä ajatellessamme, että tämä moottori tekee työtä lakkaamatta ja keskeytyksittä vuodesta toiseen saamatta minuutinkaan lepoa. Missä on insinööri, joka pystyy rakentamaan samanlaisen koneen kuin on tämä taivaallisen teknikon

rakentama? Koneen, joka toimii yötä päivää ilman häiriöitä? Missä on moottori, jonka keksijä voisi kerskua sen käyneen häiriöttä edes kymmenen vuotta? Ja ihmisen sydän lyö usein 70, jopa satakin vuotta herkeämättä ilman häiriöitä. Kuvittele, lukijani, mitä se merkitsee! Koetapa lyhyen aikaa jäljitellä sydämen toimintaa vuoroin puristaen ja avaten nyrkkiäsi nopeassa tahdissa, noin 70-80 kertaa minuutissa. Jo sataan kertaan päästyäsi olet lopen väsynyt, ja jatkettuasi vielä viitisen minuuttia, lopetat: En jaksa enää. Mutta sydän suorittaa samanlaista työtä, ei ainoastaan muutamia minuutteja tai tunteja, vaan päiviä, kuukausia, vuosia, yhäti, yhäti herkeämättä tasaisessa tahdissa. Joko syömme tai juomme, nauramme tai itkemme, teemme työtä tai nukumme, aina toimii tämä väsymätön moottori, koskaan lepäämättä. Käsivarsien ja jalkojen lihakset tarvitsevat ankarien rasitusten jälkeen pitkänpuoleisen levon; vaikeissa laskutehtävissä tai muussa henkisessä työssä väsyneet aivot tarvitsevat virkistykseen kokonaisen yön tai ainakin muutamien tuntien unen, ja mahalaukku, ellei sille suoda ateriaain välillä lepoa, kostaa tämän rasituksen vaatimalla toipuakseen pitkähkön lepoajan. Mutta sydän ei tiedä virkistystuokioista, ei unesta, ei levosta, vaan se lyö yhtenäin osoittaen ihmeteltävää, salaperäistä sitkeyttä ja kestokykyä.

Samalla kuin muiden kehon elinten täytyy aika ajoin levätä työnsä välillä, jatkaa sydän velvollisuudentuntoisesti työtään aina siihen saakka, kunnes sen suuri ehto ja levon- hetki koittaa ja Mestari itse pysäyttää koneen, jonka Hän kerran on rakentanut ihmeelliseksi.

Ja tämä lepo on viimeinen, perusteellinen lepo, sydämen ensimmäinen ja viimeinen ehtoolepo. Silloin kaikki sen ympärillä muuttuu hiljaiseksi. Syvä lepo ja rauha laskeutuu kehon monihaaraiseen koneistoon. Veri lakkaa virtaamasta ja hiljentyy paikalleen. Kaikki lihakset, suuret ja pienet, herpaantuvat, kohotettu käsivarsi laskeutuu veltona vuoteelle. Tiedonannot eivät enää kulje hermolankoja myöten aivoihin, ei ääni korvakalvoon, eikä tuiki valo sammuneista silmistä, ja aivoissa, jossa ajatukset liitelivät viimeiseen silmänräpäykseen asti, on nyt tyhjää ja kuollutta. Tosin kaikki hermosolut ovat vielä tallella, nuo tuhatlukuiset rihmasäikeet, jotka kiertävät edestakaisin kehossa, mutta niistä puuttuu elämä. Äsken vielä niin kaunis kehorakennelma, joka uhkui elämää, on nyt kuin tyhjä, pian kasaan luhistuva raunio. Mitä on tapahtunut? Sydän on pysähtynyt. Sydän. Mikä on sydän? En ole

koskaan nähnyt sitä, enkä kuullut. Korkeintaan olen joskus tuntenut sen olemassaolon. Pitääkö minun kuolla silloin kun sydämeni haluaa levätä? Pitää - se on totuus.

Mitä minulle tapahtuisi, se jos kerran seisahtuisi?

Laulaa runoilija omasta sydämestään. Samassa yhteydessä hän vertaa sitä kellon koneistoon, joka ei saa koskaan pysähtyä. Miksi se on meille yllättävää? Sen vuoksi, että tähän asti olemme niin vähän tunteneet sydäntämme, olemme vain hämärästi aavistaneet sen merkityksen. Sillä yhtä laajakantoista ja tärkeätä kuin sen suorittama työ on, yhtä äänettömästi se tapahtuu. Terve ihminen voi ehkä elää kolmikymmenvuotiaaksi ennen kuin hän huomaa sydämensä olemassaolon. - "Voi, tohtori, sydämeeni koskee niin kauheasti", valitti kerran eräs pieni tyttö sängyssään, ollessani aamukierroksellani eräessä New Yorkin sairaalassa. "No, missä se sinun pikku sydämesi on, johon niin kovin koskee?" Kysyin pieneltä potilaaltani. "Katsokaa, tohtori, täällä oikealla", vastasi potilas, ja pieni käsi liukui pitkin kapeaa vartaloa pysähtyen osoittamaan vatsan keskikohtaa. Ja ilman kouluopetusta monen aikuisenkaan tiedot eivät olisi juuri sen paremmat, sillä niin vähän sydän antaa itsestään puhumisen aihetta.

Ja tämä onkin sydämen kolmas ihme. Ensimmäinen on se valtava jättiläistyö, minkä se kykenee suorittamaan. Toinen on sen toimeliaisuus, joka ei tarvitse lepoa. Ja kolmas on täydellinen äänettömyys, jolla se suorittaa valtavan työnsä. Vasta sydämen sairastuessa meille yhtäkkiä selviää, kuinka suunnattoman suuren ja tärkeän työn se suorittaa meidän hyväksemme, asia, jota emme aikaisemmin tulleet ajatelleeksikaan. Niin, vasta kun sydän herkeää lyömästä me käsitämme, että siinä oli todella elämän käyttövoima.

Tri H. Hoppeler

Muistelmia Nuoriso-juhlilta Virossa 28. 12. 2017 - 02. 01. 2018

Matka Viroon alkoi jo aamuvarhain viideltä ehtiäksemme laivaan joka lähti klo 8:30 Helsingistä. Satamassa pitää olla tuntia ennen laivan lähtöä. Matka

sujui kuitenkin hyvin kosteassa säässä, kuten myös Viron puolella ja olimme seurakunnan talolla jo ennen kahtatoista. Söimme ja lepäsimme jonkun aikaa ja kävimme noutamassa veli Marion lentokentältä. Torstai-aamuna saimme vielä 7 henkilöä Tallinnasta matkaseuraksi joten meitä oli 5 henkilöä molemmissa autoissa. Poikkesimme vielä menomatalla lentokentän lähellä olevan kauppakeskuksen parkkipaikalle missä tapasimme Reijo-veljen sekä pojat Terhon ja Tarmon. Mario-veli jatkoi heidän mukanaan juhlapaikalle. Me jäimme vielä odottelemaan Puolasta tulevia, ja se odotus venyikin pitkäksi. Odotuksemme alkoi ennen yhtätoista ja kesti noin kolme tuntia, vähän ylikin, ennen kuin he saapuivat. Veli Jose' Giner oli jo saapunut kentälle kun aloimme odottamaan viimeisiä. Toinen näistä saapuneista oli todella kaukaa, El Salvadorista, nuori nainen ja nuori mies Puolasta. Vihdoin pääsimme mekin jatkamaan matkaa täydellä lastilla, Etelä Viroon Väiko-Härmä nimiseen paikkaan. Matkaan meni noin kolme tuntia ja vähän alle 300km. Olimme perillä noin klo 19:00.

Paikalla oli noin 9-10 eri kansallisuutta ja 30-32 henkilöä. Veli Giner puhui Kristuksen rakkaudesta, sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Joh.3:16.

Sapattikoulu meni ohjelman mukaisesti, kävimme läksyt läpi normaalisti sekä kuulimme saarnan missä veli Giner puhui Jumalan rakkaudesta. Muutamia Raamatun paikkoja tuli otettua ylös: Apt., Ps.145:15,16; Jer. 2:13; Ps. 98; T.srk. s. 269. Hän puhui myös uudistumisesta, 2 Moos. 20:9,10,34,21; Saarn. 3:1-8; Mark.6:31.

Nuorisolle hän antoi puheessaan hyviä neuvoja partnerin (aviopuolison) valinnassa, seurustelusta ja perheen perustamisesta. Lapsen hankkimisesta ja kasvatuksesta. Kaikki nämä ovat tärkeitä asioita joita pitää harkiten miettiä ja viedä läpi, Jumalaan turvautuen. Hän on antanut sanassaan hyviä ohjeita joita nuorten on hyvä käyttää, sillä se sitoo ihmiset yhteen loppuelämän ajaksi. Molempien tulee olla asioista yhtä mieltä, jos he ovat toisilleen sopivia. Vanhemmilta voivat kysyä neuvoa tai muilta joilla on kokemusta enemmän.

Seuraavana päivänä teimme pitkän kävelylenkin luontoon, paikoin oli vielä luntakin vähän. Vasemmalle puolen polkua virtasi matala ja leveä Piusa joki - melko vuolaana, voimakkaana silti. Polulla oli melko jyrkkiä nousuja sekä alamäkiä.

Ainakin kerran Emanuel-veli kaappasi vaimonsa Innan syliinsä jolla oli Joonatan sylissä ja meni vauhdilla ylös mäen. Joonatan on 14 kk vanha

vauva. En tiedä sitä tekikö hän näin useamman kerran. Sunnuntai-iltana kun oli jo pimeää, kuljimme soihtujen valossa noin puolen kilometrin verran ja tämä liittyi teemaan kun Jumala sanoi; ”Tulkoon valkeus” ja niin tuli valkeus. Päivä ja yö erottuivat toisistaan. Tarmo veli puhui myös valosta aamuhartaudessa maanantai-aamuna ennen lähtöään kotimatalle. Ps. 119:105.

Saimme myös tilaisuuden sauna oikein hyvässä puilla lämmitetyssä saunassa, sapatin jälkeen. Miehet ainoastaan käyttivät tilaisuutta hyväkseen. Naiset olivat ehkä jo väsyneitä. Nuoriso-konferenssi oli oikein hyvä ja siunausrikas. Saimme kuulla paljon Jumalan sanaa sekä nuoret hyviä ohjeita elämänsä varrelle. Iltaisin heillä oli erilaisia leikkejä ja pelejä ym. mukavaa. Lapset pääsivät leipureiksi, leipoivat pipareita ja vähän varttuneemmatkin sekä vanhemmat avustivat pienempiä. Tarmo-veli ja Terho-veli leipoivat autoja ja traktoreita. Giner vei tuliaisina muutaman piparin nuoremmalle tyttärelleen, Viron tuliaisia. Kiitos Taivaalliselle Isälle näistä juhlista sekä siunauksista mitä saimme kokea yhtenä suurena perheenä. Kaikki lähettivät lämpimät terveiset Suomen seurakunnalle ja kiitosta saivat myös meidän musiikin taitajat, lauloimme muutaman laulunkin heille. Musiikkia ja lauluja oli paljon, lapsetkin pääsivät esiintymään. Kiitos tästä tilaisuudesta taivaalliselle Isälle.

OMI.

- Ilmoituksia -

Jos Jumala suo,
Kesäjuhlat 17-19.8.2018.

Sydämellisesti tervetuloa!

Pääkonferenssin juhlilta

